Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (шести състав)

15 септември 2016 година*

„REACH — Такса за регистрацията на вещество — Намаление за микро-, малки и средни предприятия — Грешка в декларацията за размера на предприятието — Препоръка 2003/361/ЕО — Решение за налагане на административна такса — Искане на информация — Правомощия на ECHA — Пропорционалност“

По дело T-392/13

Leone La Ferla SpA, установено Мелили (Италия), за което се явяват G. Passalacqua, J. Occhipinti и G. Calcerano, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват L. Di Paolo и K. Talabér-Ritz, в качеството на представители,

и

Европейска агенция по химикалите (ECHA), за която се явяват първоначално от M. Heikkilä, A. Iber, E. Bigi, E. Maurage и J.-P. Trnka, впоследствие M. Heikkilä, E. Bigi, E. Maurage и J.-P. Trnka, в качеството на представители, подпомагани от C. Garcia Molyneux, адвокат,

ответници,

с предмет на, първо място, жалба на основание на член 263 ДФЕС за отмяна на редица актове на Комисията и на ECHA, на второ място, искане да се осъди ECHA да върне неоснователно събраните суми и на трето място, искане на основание член 268 ДФЕС за обезщетение на вредите, които жалбоподателят твърди, че е претърпял.

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав),

състоящ се от: S. Frimodt Nielsen, председател на състава, F. Dehousse (докладчик) и A. M. Collins, съдии,

секретар: J. Palacio González, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 12 ноември 2015 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: италиански.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 На 5 и 7 януари 2011 г. вследствие на започната от Leone La Ferla SpA процедура Агенцията по химикалите (ECHA) регистрира две вещества на основание Регламент (ЕО) № 1907/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2006 година относно регистрацията, оценката, разрешаването и ограничаването на химикали (REACH), за създаване на Европейска агенция по химикали, за изменение на Директива 1999/45/ЕО и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 793/93 на Съвета и Регламент (ЕО) № 1488/94 на Комисията, както и на Директива 76/769/ЕИО на Съвета и директиви 91/155/ЕИО, 93/67/ЕИО, 93/105/ЕО и 2000/21/ЕО на Комисията (ОВ L 396, 2006 г., p. 1; Специално издание на български език 2007 г., глава 13, том 60, стр. 3).

2 В хода на процедурата по регистрация жалбоподателят посочва, че е „малко предприятие“ по смисъла на Препоръка 2003/361/ЕО на Комисията от 6 май 2003 година относно определението за микро-, малки и средни предприятия (ОВ L 124, 2003 г., стр. 36). Тази декларация му дава възможност да ползва намаление на дължимата за всяка регистрация такса по член 6, параграф 4 от Регламент № 1907/2006. В съответствие с член 74, параграф 1 от същия регламент посочената такса се определя с Регламент (ЕО) № 340/2008 на Комисията от 16 април 2008 година относно таксите и плащанията, дължими на Европейската агенция по химикалите в съответствие с Регламент (ЕО) № 1907/2006 (ОВ L 107, 2008 г., стр. 6). В приложение I към Регламент № 340/2008 е посочен размерът на таксите за регистрации, подадени съгласно член 6 от Регламент № 1907/2006, както и намалените такси за микро-, малки и средни предприятия (наричани по-нататък „МСП“). Освен това съгласно член 13, параграф 4 от Регламент № 340/2008, когато физическо или юридическо лице, което претендира, че има право на намаление или отмяна на такса, не може да докаже това право на намаление или отмяна, ECHA събира пълния размер на таксата или плащането, а също и административна такса. Във връзка с това на 12 ноември 2010 г. управителният съвет на ECHA приема решение MB/D/29/2010 относно класификацията на услугите, за които се събират такси (наричано по-нататък „Решение MB/D/29/2010“). В член 2 и в таблицата в приложение 1 към посоченото решение в редакцията след направените изменения с решение MB/21/2012/D на управителния съвет на ECHA от 12 февруари 2013 г. (наричано по-нататък „решение MB/21/2012/D“) е указано, че административната такса по член 13, параграф 4 от Регламент № 340/2008 е 19 900 EUR за голямо предприятие и 7 960 EUR за малко предприятие.

3 На 5 и 7 януари 2011 г. ECHA издава две фактури (№ 10026200 и № 10026213), всяка от които е за сума в размер на 9 300 EUR. Посоченият размер съответства съгласно приложение 1 към Регламент № 340/2008 в приложимата към момента на настъпване на фактите по делото редакция на таксата, дължима от малко предприятие в рамките на съвместно подадено заявление за вещества в количество над 1000 тона.

4 На 20 февруари 2012 г. жалбоподателят е поканен от ECHA да представи няколко документа, за да се провери декларацията, в която той е посочил, че е малко предприятие.

5 На 17 май 2013 г., след размяната на документи и писма по електронна поща, ECHA приема Решение SME(2013) 1328. В посоченото решение ECHA приема, че не е получила необходимите доказателства, за да се заключи, че жалбоподателят е малко предприятие, както и че съгласно член 4, параграф 1 от Решение MB/D/29/2010 той трябвало да заплати таксата, която се прилага за големи предприятия. При тези условия ECHA уведомява жалбоподателя, че от една страна, ще му изпрати фактура за разликата между първоначално платената и окончателно дължимата такса, и от друга страна, фактура за сумата 19 900 EUR с оглед заплащането на административната такса.

6 В изпълнение на Решение SME(2013) 1328 на 23 май 2013 г. ECHA изпраща на жалбоподателя фактура № 10040807 за сумата 13 950 EUR, фактура № 10040817 за сумата 13 950 EUR и фактура № 10040824 за сумата 19 900 EUR.

7 На 23 май 2013 г. ECHA изпраща електронно писмо на жалбоподателя в отговор на електронно писмо, получено на 21 май 2013 г. Посоченото електронно писмо има за цел да предостави информация на жалбоподателя относно Решение SME(2013) 1328.

8 На 24 юли 2013 г. ECHA изпраща писмо до жалбоподателя в отговор на получено на 10 юли 2013 г. електронно писмо. В писмото се съдържа предназначена за жалбоподателя информация относно Решение SME(2013) 1328.

Производство и искания на страните

9 На 25 юли 2013 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

10 С отделен акт, подаден на 10 октомври 2013 г. в секретариата на Общия съд при условията на член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд от 2 май 1991 г., Европейската комисия повдига възражение за недопустимост, по-специално за частта, в която настоящата жалба е подадена срещу нея.

11 На 3 декември 2013 г. жалбоподателят представя становището си по възражението за недопустимост.

12 На 8 януари 2015 г. в рамките на процесуално-организационните действия по член 64 от Процедурния правилник от 2 май 1991 г. страните са приканени да изразят становище по евентуалната приложимост на решение от 2 октомври 2014 г., Spraylat/ECHA (T-177/12, EU:T:2014:849) към настоящия спор и да отговорят на зададен им въпрос. Страните изпълняват това искане в определения срок.

13 На 16 юли и на 15 септември 2015 г. в рамките на процесуално-организационните действия по член 89 от своя Процедурен правилник, Общият съд отправя до страните писмени въпроси, като ги приканва да отговорят писмено. Страните изпълняват тези искания в определените срокове.

14 По предложение на съдията докладчик Общият съд (шести състав) решава да започне устната фаза на производството.

15 Устните състезания и отговорите на страните на устно поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 12 ноември 2015 г.

16 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени изцяло следните актове или да ги отмени в частите, които счита, че трябва да се отменят по справедливост и в съответствие с интересите на жалбоподателя:

  — Решение SME(2013) 1328 и приложенията към него,

  — фактури № 10040807, № 10040817 и № 10040824,

  — електронното писмо на ECHA от 23 май 2013 г.,

  — решения MB/D/29/2010 и MB/21/2012/D,

и при необходимост:

— Регламент № 340/2008, в частта, в която включва информацията относно свързаните със заявителя предприятия при определянето на неговия размер за целите на прилагането на плащания и такси в намален размер,

— Регламент за изпълнение (ЕС) № 254/2013 от 20 март 2013 година на Комисията за изменение на Регламент № 340/2008 (ОВ L 79, 2013 г., стр. 7),

— писмото на ЕСНА до жалбоподателя от 24 юли 2013 г.,

както и всички свързани, предходни или последващи актове, които накърнявали интересите на жалбоподателя;

— вследствие на това да осъди ЕСНА да върне неоснователно събраните от жалбоподателя суми (посочени във фактури № 10040807, № 10040817 и № 10040824) заедно със законните лихви след преизчисляването им, считано от датата на извършените от жалбоподателя плащания по банков път в полза на ЕСНА до изплащането в пълен размер на дължимите суми,

— или, кумулативно или при условията на евентуалност, да осъди ЕСНА да заплати на жалбоподателя обезщетение за претърпените вреди в размер, съответстващ на посочените по-горе думи, събрани неоснователно от жалбоподателя, заедно със законните лихви след преизчисляването им, от датата на извършените от жалбоподателя плащания по банков път в полза на ЕСНА до изплащането в пълен размер на дължимите суми.

17 ЕСНА иска от Общия съд:

— да обяви жалбата за недопустима в частта, в която се иска отмяната на фактури № 10040807, № 10040817 и № 10040824, на Регламент № 340/2008, на писмото на ЕСНА до жалбоподателя от 24 юли 2013 г. и на всички свързани, предполагаеми или последващи актове, в частта, в която накърняват интересите на жалбоподателя,

— да отхвърли изцяло жалбата и да потвърди законосъобразността на оспорваните от жалбоподателя актове,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

18 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли като недопустима предявената срещу нея жалба,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

1. *По допустимостта на жалбата в частта, в която е предявена срещу Комисията*

19 Комисията твърди, че в жалбата си жалбоподателят изглежда иска да се отменят два нормативни акта, по-специално Регламент № 340/2008 и Регламент за изпълнение № 254/2013. Комисията обаче твърди, на първо място, че жалбоподателят не е лично засегнат от посочените регламенти по смисъла на член 263, четвърта алинея от ДФЕС. Освен това Регламент

№ 340/2008, както и Регламент за изпълнение № 254/2013 съдържали мерки за изпълнение като приетите от ECHA, които се оспорват с разглежданата понастоящем жалба. Следователно жалбоподателят не е легитимиран да иска отмяната на двата посочени регламента. На второ място, Комисията посочва, че жалбата не отговаря на условието по член 44, параграф 1 от Процедурния правилник от 2 май 1991 г., който предвижда жалбата да съдържа „предмета на спора и кратко изложение на изложените правни основания“. Във връзка с това Комисията посочва, че макар по всичко да личи, че се иска отмяната на Регламент № 340/2008 и на Регламент за изпълнение № 254/2013, жалбоподателят не посочил сред изложените в подкрепа на жалбата правни основания причините, поради които регламентите били незаконосъобразни. Освен това жалбоподателят не посочвал конкретно частта от регламентите, чиято отмяна се иска. Единствената разпоредба, за която евентуално се отнасят писмените изложения на жалбоподателя, бил член 12 от Регламент № 340/2008, който се отнася до свързаните предприятия и до критериите за прилагане на намаленията спрямо МСП. Комисията обаче не установява нито коя част от тази разпоредба била незаконосъобразна, нито на както основание. Ето защо Комисията не може да разбере на какви обстоятелства от фактическа и правна страна се основава жалбата за отмяна на неуточнена част от посочените по-горе регламенти. На трето място, Комисията отбелязва, че тъй като съгласно член 263 ДФЕС жалбата следва да се подаде в срок от три месеца от публикуването на акта, тя във всички случаи е просрочена.

20 Жалбоподателят посочва, че повдигнатото от Комисията възражение за недопустимост засяга само една част от неговата жалба, а именно отнасящата се до Регламент № 340/2008 и Регламент за изпълнение № 254/2013 част. В това отношение жалбоподателят поддържа, че член 263 ДФЕС безспорно допуска обжалването на нормативни актове. Поради това, като превантивна мярка, в това число по смисъла на член 277 ДФЕС, жалбоподателят искал да обжалва и посочените по-горе регламенти. Тази възможност била призната в решение от 6 март 1979 г., Simmenthal/Комисия (92/78, EU:C:1979:53). Член 263 ДФЕС разширил в още по-голяма степен възможностите, с които разполагат лицата, желаещи да оспорят приети от европейските институции актове с общо приложение. Ако физическите и юридическите лица нямали право да оспорват нормативни актове въпреки изтичането на двумесечния срок от публикуването им, едновременно с мерките за изпълнение на тези нормативни актове, в правото на Европейския съюз би съществувала недопустима празнота. Жалбоподателят добавя, че е имал предвид евентуалната възможност, че макар на Решенията на ECHA да са съответствие с посочените регламенти, то регламентите да са в противоречие с Договорите и с трайно установените в съдебната практика принципи. Следователно поведението на Комисията подлежи на критика, доколкото тя е допуснала ECHA да упражни дискреционни правомощия, които превишават границите на компетентността, която ѝ е предоставена и може да ѝ бъде предоставена. Предвид тези обстоятелства Общият съд трябвало първо да провери дали оспорваните от жалбоподателя индивидуални решения сами по себе си са незаконосъобразни на посочените в жалбата основания. В случай че Общият съд не установи тяхната незаконосъобразност, той трябвало да провери дали не е налице неизпълнение на задълженията за контрол от страна на Комисията по отношение на прилагането на въпросните регламенти от ECHA.

21 На първо място, следва да се напомни, че съгласно член 21, първа алинея от Статута на Съда, приложим за производството пред Общия съд по силата на член 53, първа алинея от посочения статут, и съгласно член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник от 2 май 1991 г., всяка искова молба или жалба трябва да посочва предмета на спора и да съдържа кратко изложение на посочените правни основания.

22 Съгласно постоянната съдебна практика това посочване трябва да бъде достатъчно ясно и точно, за да се позволи на ответника да подготви своята защита, а на Общия съд — да упражни съдебен контрол. С оглед на гарантиране на правната сигурност и на доброто правораздаване е необходимо съществените правни и фактически обстоятелства, на които се основава искът или жалбата, да следват поне обобщено, но по логичен и разбираем начин от текста на самата

искова молба или жалба (вж. решение от 20 май 2009 г., VIP Car Solutions/Парламент, T-89/07, EU:T:2009:163, т. 96 и цитираната съдебна практика; вж. в този смисъл определения от 25 ноември 2003 г., IAMA Consulting/Комисия, T-85/01, EU:T:2003:309, т. 58 и цитираната съдебна практика и от 20 януари 2012 г., Groupe Partouche/Комисия, T-315/10, непубликувано, EU:T:2012:21, т. 19).

23 Също така, когато жалбоподател не изтъква никакво основание в подкрепа на искането си, предвиденото в член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник изискване за кратко изложение на посочените основания не е изпълнено (решения от 12 април 2013 г., Koda/Комисия, T-425/08, непубликувано, EU:T:2013:183, т. 71 и от 16 септември 2013 г., Dornbracht/Комисия, T-386/10, EU:T:2013:450, т. 44).

24 На последно място, жалбоподателят е длъжен да избере правните основания за своята жалба и съдията на Съюза не трябва сам да избира най-подходящото правно основание (решение 15 март 2005 г., Испания/Eurojust, C-160/03, EU:C:2005:168, т. 35 и определение от 26 февруари 2007 г., Evropaïki Dynamiki/Комисия, T-205/05, непубликувано, EU:T:2007:59, т. 38).

25 С оглед на изложените съображения следва да се провери дали жалбата съдържа предмета на спора и кратко изложение на посочените правни основания, така че да са изпълнени поставените с член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник от 2 май 1991 г. изисквания за яснота и точност.

26 На първо място, съгласно изложеното в уводната част на жалбата жалбоподателят е подал пред Общия съд „[ж]алба за отмяна съгласно член 263 ДФЕС“.

27 На второ място, в уводната част от жалбата са посочени седем акта, приети от Комисията или от ECHA. Единствените актове, приети от Комисията, са Регламент № 340/2008 и Регламент за изпълнение № 254/2013.

28 На трето място, в подкрепа на подадената от жалбоподателя жалба са изтъкнати четири правни основания. Първото правно основание е наречено „Относно по-специално Решение ECHA № SME(2013) 1328 от 17 май 2013 г., последно потвърдено с акт на ECHA от 24 юли 2013 г., референтен номер SME(2013) 2950; фактури ECHA № 10040807 от 21 май 2013 г., № 10040817 от 21 май 2013 г., и № 10040824 от 21 май 2013 г., както и във връзка по-специално с [електронното писмо] на ECHA от 23 май 2013 г.: незаконосъобразност поради липса на правомощия/превратно упражняване на власт и превишаване на власт от страна на ECHA при приемането на Решение ECHA № SME(2013) 1328 от 17 май 2013 г.“ Второто правно основание гласи следното: „Относно по-специално Решение ECHA № SME(2013) 1328 от 17 май 2013 г., последно потвърдено с Решение ECHA от 24 юли 2013 г., референтен номер № SME(2013) 2950; фактури ECHA № 10040807 от 21 май 2013 г., № 10040817 от 21 май 2013 г. и № 10040824 от 21 май 2013 г., както и по-специално електронното писмо на ECHA по от 23 май 2013 г.: незаконосъобразност поради неточно и неправилно прилагане на критериите за определяне на размера на МСП, които се съдържат в Препоръка на Комисията (2003/361/CE), нарушение на принципа за пропорционалност“. Третото правно основание гласи следното: „Относно по-специално Решение ECHA № SME(2013) 1328 от 17 май 2003 г., последно потвърдено с акт на ECHA от 24 юли 2013 г., референтен № SME(2013) 2950; фактури ECHA № 10040807 от 21 май 2013 г. и № 10040824 от 21 май 2013 г., както и по-специално [електронното писмо] на ECHA от 23 май 2013 г.: незаконосъобразност поради липсата на правомощия и злоупотреба с власт от страна на изпълнителния директор поради обстоятелството, че е подписал Решение ECHA № SME(2013) 1328 от 17 май 2013 г.“ Четвъртото правно основание гласи „Относно по-специално Решение MB/D/29/2010 и Решение MB/21/2012/D: незаконосъобразност поради превишаването на правомощия, липсата на правомощия и превратното упражняване на власт от страна на ECHA при приемането на посочените решени, както и […] нарушаване на принципа на

разпределяне на компетентностите по член 5 ДЕС, доколкото ECHA е приела Решение MB/D/29/2010 и Решение MB/21/2012/D, като размерът на сумата, за които се отнасят, е посочен във фактури ECHA № 10040824 от 21 май 2013 г.“

29 На четвърто място, в своите искания жалбоподателят моли по-специално Общият съд да „отмени оспорваните актове, посочени в уводната част“. Останалите искания се отнасят до връщането на платени суми или изплащането на обезщетение от страна на ECHA.

30 От изложеното следва, че в жалбата се съдържа предметът на спора, по-специално искането за отмяна на седем оспорвани акта, както и искане за връщане на платени суми и искане за обезщетение, а също и изтъкнатите правни основания.

31 При все това, доколкото жалбата е подадена срещу Комисията, тя е явно неясна и неточна.

32 На първо място, следва да се отбележи, че в становището си относно възражението за недопустимост жалбоподателят изглежда твърди, че жалбата е подадена срещу Комисията, тъй като тази институция е приела Регламент № 340/2008 и Регламент за изпълнение № 254/2013.

33 В това отношение следва да се подчертае, че Регламент № 340/2008 е посочен сред оспорваните актове само по отношение на частта „която включва информацията относно свързаните със заявителя предприятия при определянето на неговия размер за целите на прилагането на плащания и такси в намален размер“, без да се прави друго уточнение. По отношение на Регламент за изпълнение № 254/2013 не се посочва никаква конкретна разпоредба.

34 Също така в наименованията на правните основания, изтъкнати от жалбоподателя в подкрепа на неговата жалба, не се посочва нито Комисията, нито Регламент № 340/2008 и Регламент за изпълнение № 254/2013.

35 Освен това в изложението на правните основания, изтъкнати в подкрепа на жалбата, не се уточнява доколко Регламент № 340/2008 и Регламент за изпълнение № 254/2013 са засегнати от незаконосъобразност. В тези правни основания Комисията дори не е упреквана в някакво незаконосъобразно поведение.

36 По-конкретно, в рамките на първото изложено от него в жалбата правно основание жалбоподателят поддържа, че ECHA не е компетентна да „установява или определя допълнителните критерии за преценка относно характера на МСП на дружествата заявители“ и че „като злоупотребила с делегирането на функции от страна на Комисията, [ECHA] по този начин е създала собствено незаконосъобразно определение за МСП, което е извънредно ограничително“. В рамките на посоченото правно основание не се твърди никаква незаконосъобразност от страна на Комисията или във връзка с приетите от нея актове. В рамките на второто посочено от него правно основание жалбоподателят счита, че ECHA е приложила незаконосъобразно и неправилно Препоръка 2003/361 в разглеждания случай, без обаче да изтъква никакво оплакване спрямо Комисията или приетите от нея актове. В рамките на третото посочено от него правно основание жалбоподателят поддържа, че изпълнителният директор на ECHA не можел да приеме решение относно размера на регистрираните предприятия. На последно място, в рамките на четвъртото посочено от него основание, в рамките на което се изтъква по-специално липсата на компетентност от страна на ECHA при приемане на Решение MB/D/29/2010 и на Решение MB/21/2012/D, жалбоподателят само твърди, че Регламент № 340/2008 и Регламент за изпълнение № 254/2013 „не съдържат никаква разпоредба относно тази [административна] такса или на нейното прилагане“. Жалбоподателят добавя, че във връзка с определянето на размера на административната такса, когато физическо или юридическо лице не успее да докаже, че има право на намаление на приложимото за МСП

намаление на таксата, „това е задача Комисията, от която впрочем тя изглежда за момента се е отказала“. В рамките на това правно основание спрямо Комисията или приетите от нея актове не се правят никакви оплаквания за незаконосъобразност.

37 По този начин жалбоподателят принуждава както Комисията, така и Общия съд посредством догадки да установят мотивите и конкретните съображения както от фактическа, така и от правна страна, които биха могли да обосноват неговите искания за отмяна на Регламент за изпълнение № 254/2013. Член 44, параграф 1 от Процедурния правилник от 2 май 1991 г. обаче има за цел да предотврати именно това положение обаче, което е източник на правна несигурност и е несъвместимо с доброто правораздаване (вж. в този смисъл определение от 19 май 2008 г., TF1/Комисия, T-144/04, EU:T:2008:155, т. 57).

38 Във всички случаи, дори да се предположи, че изтъкнатите от жалбоподателя основания могат да се отнасят до неговото искане за отмяна на Регламент № 340/2008 и на Регламент за изпълнение № 254/2013, спазвайки член 44, параграф 1 от Процедурния правилник от 2 май 1991 г., е достатъчно да се отбележи, че както основателно твърди Комисията, жалбата за отмяна би била явно недопустима в този аспект предвид разпоредбите на член 263, четвърта алинея ДФЕС. Всъщност, от една страна, Регламент № 340/2008 и Регламент за изпълнение № 254/2013, на които жалбоподателят не е адресат, не го засягат поради някои присъщи му качества или поради фактическо положение, което го разграничава от всички останали лица и така го индивидуализира по същия начин, както адресата на акта (вж. в този смисъл решение от 3 октомври 2013 г., Inuit Tapiriit Kanatami и др./Парламент и Съвет, C-583/11 P, EU:C:2013:625, т. 72 и цитираната съдебна практика). От друга страна Регламент № 340/2008 и Регламент за изпълнение № 254/2013 съдържат мерки за изпълнение, по-конкретно приетите от ECHA актове, които жалбоподателят оспорва в настоящото производство.

39 Изложените от жалбоподателя доводи в рамките на представеното от него становище относно възражението за недопустимост, че той „би искал“ да обжалва Регламент № 340/2008 и Регламент за изпълнение № 254/2013, „включително и по смисъла на член 277 ДФЕС“, не са от естество за променят този извод.

40 Ако се предположи, че искането на жалбоподателя за отмяна на Регламент № 340/2008 и Регламент за изпълнение № 254/2013 може да се тълкува в смисъл, че всъщност има за цел посочените регламенти да се обявят за неприложими, следа да се припомни, че възможността за позоваване на неприложимостта на акт с общо приложение по силата на член 277 ДФЕС не представлява самостоятелно право за започване на съдебно производство и може да се упражнява само инцидентно (вж. определение от 8 юли 1999 г., Area Cova и др./Съвет, T-194/95, EU:T:1999:141, т. 78 и цитираната съдебна практика). Следователно самото позоваване на възражение за незаконосъобразност по отношение на приета от Комисията уредба не е от естество да позволи призоваването на посочената институция пред Общия съд. Всяко друго тълкуване би поставило под въпрос обстоятелството, че възможността за позоваване на неприложимостта на акт с общо приложение по силата на член 277 ДФЕС не съставлява самостоятелно право за започване на съдебно производство.

41 Освен това и на още по-голямо основание, от жалбата не е видно, че жалбоподателят повдига възражение за незаконосъобразност на основание член 277 ДФЕС по отношение на Регламент № 340/2008 и Регламент за изпълнение № 254/2013. В това отношение следва да се припомни, че жалбата или исковата молба определят предмета на спора и повдигнатото на по-късен етап на производството възражение за незаконосъобразност е недопустимо (вж. в този смисъл решение от 27 септември 2005 г., Common Market Fertilizers/Комисия, T-134/03 и T-135/03, EU:T:2005:339, т. 51 и цитираната съдебна практика). В настоящия случай обаче от текста на жалбата следва, че тя е подадена от жалбоподателя на основание член 263 ДФЕС, като се иска от Общия съд „[д]а отмени оспорваните актове, посочени в уводната част“, в това число Регламент № 340/2008 и Регламент за изпълнение № 254/2013. Член 277 ДФЕС не е сред

разпоредбите, на които се прави позоваване в подкрепа на жалбата, като в съдебното заседание жалбоподателят е признал този факт. Освен това нито едно обстоятелство не потвърждава тезата на жалбоподателя, че при подаването на жалбата той е повдигнал възражение за незаконосъобразност по отношение на двата регламента. По-специално, както вече беше посочено, в съдържащото се в жалбата изложение на посочените в нейна подкрепа основания не се уточнява доколко Регламент № 340/2008 и Регламент за изпълнение № 254/2013 за засегнати от незаконосъобразност. Освен това възражението за незаконосъобразност, повдигнато от жалбоподателя на етапа на представянето на становище по възражението за недопустимост, не почива върху никакви установени в хода на производството правни или фактически обстоятелства.

42 При все това, за да се прецени дали в подкрепа на жалбата срещу индивидуален акт жалбоподателят може да се позове на нередност на акт с общо приложение, следва по-специално да се установи дали жалбоподателят изтъква срещу този акт едно от четирите основания за отмяна, посочени в член 263, втора алинея ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 11 декември 2012 г., Sina Bank/Съвет, T-15/11, EU:T:2012:661, т. 46 и цитираната съдебна практика). От анализа на писмените изявления на жалбоподателя обаче не може да се установи кои са основанията или оплакванията по член 263, втора алинея ДФЕС, които конкретно подкрепят изтъкнатите по отношение на Регламент № 340/2008 и Регламент за изпълнение № 254/2013 твърдения за незаконосъобразност.

43 Ето защо на още по-голямо основание следва да се приеме, че е недопустимо възражението за незаконосъобразност на Регламент № 340/2008 и на Регламент за изпълнение № 254/2013, повдигнато от жалбоподателя в рамките на неговото становище по възражението за недопустимост.

44 На второ място, ако се допусне, че в частта, в която се иска отмяната на решения MB/D/29/2010 и MB/21/2012/D, жалбата е валидно предявена срещу Комисията, доколкото по силата на член 11, параграф 5 от Регламент № 340/2008 посочените решения са могли да бъдат приети само след като е получено „положително становище“ от нея, то тя би било явно недопустима, както основателно поддържа Комисията в своя отговор относно процесуално-организационните действия от 16 юли 2015 г. (т. 13 по-горе). Всъщност наред с обстоятелството, че в това отношение жалбата е явно неясна и неточна по смисъла на член 44, параграф 1 от Процедурния правилник от 2 май 1991 г., нито едно обстоятелство не позволява жалбоподателят да се счита лично засегнат от посочените решения. По-нататък, ако се предположи, че посочените решения могат да се квалифицират като нормативни актове по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС, те съдържат изпълнителни мерки, както е видно от приемането на Решение SME(2013) 1328. Освен това, тъй като решения MB/D/29/2010 и MB/21/2012/D са приети съответно на 12 ноември 2010 г. и на 12 февруари 2013 г. и жалбоподателят е узнал за тях най-късно на 26 февруари 2013 г. от изпратеното му от ECHA писмо, то подадената на 25 юли 2013 г. жалба е просрочена. На последно място, следва да се отхвърлят доводите на жалбоподателя, изтъкнати в неговия отговор относно процесуално-организационните действия от 16 юли 2015 г. (точка 13 по-горе), че Общия съд не можел служебно да повдига въпроса за допустимостта на жалбата в частта, в която се иска отмяната на решения MB/D/29/2010 и MB/21/2012/D. Действително, когато процесуалните предпоставки за жалбата са абсолютни, Общият съд е длъжен да ги разгледа служебно и упражняваният от него контрол в това отношение не е ограничен само до повдигнатите от страните възражения за липсата на процесуални предпоставки (вж. в този смисъл решение от 9 септември 2015 г., SV Capital/ABE, T-660/14, EU:T:2015:608, т. 45 и 50).

45 Впрочем, ако се предположи, че в рамките на четвъртото правно основание жалбоподателят е възнамерявал да повдигне възражение за незаконосъобразност по отношение на решения MB/D/29/2010 и MB/21/2012/D, това обстоятелство не може да обоснове подаването на жалба

за отмяна на основание член 263 ДФЕС срещу Комисията, нито да даде възможност да се счита, че в този контекст посочената институция трябва да се защитава пред Общия съд (вж. т. 40 по-горе и цитираната съдебна практика).

46 Предвид всички тези обстоятелства следва да се приеме, че жалбата е недопустима в частта, в която е предявена срещу Комисията.

2. *По допустимостта на някои от исканията в подадената срещу ЕСНА жалба за отмяна*

47 На първо място, ЕСНА твърди, че доколкото с жалбата се иска отмяната на фактури № 10040807, № 10040817 и № 10040824, тя е недопустима, тъй като посочените фактури не са обжалваеми актове. Фактурите не пораждали правни последици, които са различни от последиците от Решение SME(2013) 1328. Те не променяли правното положение на жалбоподателя, тъй като с тях само се пристъпвало към изпълнение на Решение SME(2013) 1328.

48 На второ място, ЕСНА счита, че жалбата е недопустима в частта, в която се иска отмяната на нейното писмо от 24 юли 2013 г. В него ЕСНА само отговаря на изтъкнатите от жалбоподателя доводи, без обаче да променя правното му положение. В своя отговор по процесуално-организационните действия от 15 септември 2015 г. (вж. т. 13 по-горе), ЕСНА посочва, че същото важи и за електронното ѝ писмо от 23 май 2013 г. Жалбата била недопустима и в това отношение.

49 На трето място, жалбата била недопустима в частта, в която се иска отмяната на Регламент № 340/2008 и на всички свързани, предполагаеми или последващи актове, доколкото те накърнявали интересите на жалбоподателя. В това отношение ЕСНА поддържа, че в жалбата не се посочват достатъчно ясно нито изтъкнатите основания, нито предметът на спора.

50 Жалбоподателят поддържа, че фактури № 10040807, № 10040817 и № 10040824, както и писмото на ЕСНА от 24 юли 2013 г. пораждат правни последици спрямо него и че поради това те могат да бъдат обжалвани на основание член 263 ДФЕС. Освен това, тъй като допустимостта на доводите, които се отнасят до посочените в уводната част на жалбата актове, не е оспорена, допустимостта на жалбата срещу посочените три фактури и писмото на ЕСНА от 24 юли 2013 г. не била от значение, тъй като, ако жалбата била допусната, тези актове във всички случаи трябвало да бъдат обявени за недействителни. Освен това по отношение на електронното писмо на ЕСНА от 23 май 2013 г. жалбоподателят поддържа в своя отговор на процесуално-организационните действия от 15 септември 2015 г. (вж. т. 13 по-горе), че посредством това електронно писмо той е могъл да се запознае с мотивите, поради които ЕСНА му е отказала статут на МСП.

51 Колкото до частта от жалбата, която се отнася до Регламент № 340/2008, жалбоподателят посочва в репликата, че тази част е надлежно обоснована в жалбата. С жалбата си жалбоподателя при условията на евентуалност оспорвал посочения регламент, който бил правното основание на главно оспорваните актове. Процедурният правилник не изисквал жалбоподател да излага повторно за всеки от оспорваните актове всички основания, изтъкнати в подкрепа на жалбата.

52 Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика актове, срещу които може да се подава жалба за отмяна по смисъла на член 263 ДФЕС, са само мерките, които пораждат задължителни правни последици и могат да засегнат интересите на жалбоподателя чрез съществено изменение на неговото правно положение (решение от 11 ноември 1981 г.,

IBM/Комисия, 60/81, EU:C:1981:264, т. 9; определение от 4 октомври 1991 г., Bosman/Комисия, C-117/91, EU:C:1991:382, т. 13 и решение от 15 януари 2003 г., Philip Morris International/Комисия, T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 и T-272/01, EU:T:2003:6, т. 77).

53 За да се определи дали мярката, чиято отмяна се иска, подлежи на обжалване, следва да се изхожда от нейната същност, тъй като по принцип формата, в която е взета тази мярка, е без значение в това отношение (решения от 11 ноември 1981 г., IBM/Комисия, 60/81, EU:C:1981:264, т. 9; от 28 ноември 1991 г., Люксембург/Парламент, C-213/88 и C-39/89, EU:C:1991:449, т. 15 и от 24 март1994 г., Air France/Комисия, T-3/93, EU:T:1994:36, т. 43 и 57).

54 Впрочем решение, което само потвърждава предходно решение, не е акт, който подлежи на обжалване, поради което жалбата срещу такова решение е недопустима (решения от 25 октомври 1977 г., Metro SB-Großmärkte/Комисия, 26/76, EU:C:1977:167, т. 4 и от 5 май 1998 г., Обединено кралство/Комисия, C-180/96, EU:C:1998:192, т. 27 и 28 ; вж. и определение от 10 юни 1998 г., Cementir/Комисия, T-116/95, EU:T:1998:120, т. 19 и цитираната съдебна практика).

55 Колкото до понятието за потвърдителен акт, от постоянната съдебна практика следва, че даден акт се счита за чисто потвърдителен по отношение на предходно решение, когато той не съдържа нов елемент в сравнение с предходното решение и не е предшестван от преразглеждане на положението на адресата на това решение (решение от 7 февруари 2001 г., Inpesca/Комисия, T-186/98, EU:T:2001:42, т. 44 и определение от 29 април 2004 г., SGL Carbon/Комисия, T-308/02, EU:T:2004:119, т. 51).

56 На първо място, по отношение на допустимостта на жалбата, в частта, в която се иска отмяната на фактури № 10040807, № 10040817 и № 10040824, следва да се отбележи, че за разлика от по-голямата част от обстоятелствата по делото, по което е постановено решение от 2 октомври 2014 г., Spraylat/ECHA (T-177/12, EU:T:2014:849), в Решение SME(2013) 1328 изрично се препраща към Решение MB/D/29/2010, в редакцията след направените изменения с Решение MB/21/2012/D, и се уточнява, че „ECHA ще издаде […] фактура за административна такса в размер на 19 000 EUR“. Освен това се посочва, че ECHA ще издаде допълнителна фактура, за да получи разликата между първоначално платената такса и таксата, предвидена в Регламент № 340/2008 за голямо предприятие, съгласно член 4, параграф 1 от решение MB/D/29/2010. Следователно Решение SME(2013) 1328 съдържа основните данни за задължението на жалбоподателя спрямо ECHA. Ето защо фактури № 10040807, № 10040817 и № 10040824 имат естеството на актове за изпълнение на посоченото решение и представляват потвърдителни актове по смисъла на цитираната по-горе в точка 55 съдебна практика (вж. по аналогия определение от 30 юни 2009 г., CPEM/Комисия, T-106/08, непубликувано, EU:T:2009:228, т. 32). Следователно жалбата е недопустима в частта, в която се иска отмяна на фактури № 10040807, № 10040817 и № 10040824.

57 На второ място, по отношение на допустимостта на жалбата в частта, в която се иска отмяна на електронното писмо на ECHA от 23 май 2013 г., е достатъчно да се отбележи, че това електронно писмо има за цел да предостави отговор на поисканото на 21 май 2013 г. от жалбоподателя уточнение относно Решение SME(2013) 1328, без обаче да поражда задължителни правни последици, които могат да засегнат интересите на жалбоподателя чрез съществено изменение на неговото правно положение. По-специално в това електронно писмо се посочва, че жалбоподателят е трябвало да предостави информация относно предприятието Calme Lux SA на основание член 6, параграф 3 от приложението към Препоръка 2003/361 и че тъй като тази информация не е изпратена, ECHA не е могла да установи, че жалбоподателят действително е МСП. Следователно електронното писмо от 23 май 2013 г. само повтаря съобщеното на жалбоподателя в хода на административното производство, довело до приемането на Решение SME(2013) 1328, по-специално с писмо от 26 февруари 2013 г. и

електронни писма от 14 май, 19 юни, 4 юли и 8 август 2012 г. и от 4 март 2013 г. Ето защо, жалбата е недопустима в частта, в която се иска отмяната на електронното писмо на ECHA от 23 май 2013 г.

58 На трето място, по отношение на допустимостта на жалбата, в частта в която се иска отмяната на писмото на ECHA от 24 юли 2013 г., е достатъчно да се отбележи, че това писмо е имало за цел да се отговори на направеното от жалбоподателя на 10 юли 2013 г. искане за уточнение, без обаче да поражда задължителни правни последици, които могат да засегнат неговите интереси чрез съществено изменение на неговото правно положение. По-специално, в това писмо само се припомня приложимата правна уредба, препраща се към Решение SME(2013) 1328 и се посочва на жалбоподателя, че всичките му доводи са били надлежно взети предвид преди приемането на посоченото решение. Следователно жалбата е недопустима в частта, в която се иска отмяната на писмото на ECHA от 24 юли 2013 г.

59 На четвърто място, по отношение на допустимостта на жалбата в частта, в която се иска отмяната на „всички свързани, предходни или последващи актове, които накърнявали интересите на жалбоподателя“, следва да се припомни, че по силата на член 21, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, приложим към производството пред Общия съд на основание член 53 от посочения статут и на член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник от 2 май 1991 г., в исковата молба или жалбата трябва да се укаже предмета на спора и кратко изложение на посочените правни основания. В настоящия случай е достатъчно да се отбележи, че искането на жалбоподателя не е достатъчно точно и не позволява на Общия съд да установи актовете, чиято отмяна се иска. Следователно жалбата е недопустима в частта, в която се иска отмяната на „всички свързани, предходни или последващи актове, които накърнявали интересите на жалбоподателя“.

60 На последно място, поради същите съображения като посочените в точки 38 и 44 по-горе следва да се приеме, че жалбата за отмяна е недопустима в частта, в която се иска отмяната на Регламент № 340/2008 и на Регламент за изпълнение № 254/2013, както и на решения MB/D/29/2010 и MB/21/2012/D. Освен това, тъй като става въпрос за жалба за отмяна на Регламент № 340/2008 и Регламент за изпълнение № 254/2013 и ако се предположи, че тя е подадена срещу ECHA, тя би била явно недопустима, доколкото по принцип жалбите се подават срещу автора на обжалвания акт, т.е. срещу институцията или органа на Съюза, който е приел решението (решение от 8 октомври 2008 г., Sogelma/AER, T-411/06, EU:T:2008:419, т. 49). На последно място, ако се предположи, че като посочва в репликата, че обжалва „при условията на евентуалност“ Регламент № 340/2008 и Регламент за изпълнение № 254/2013, които представляват „правното основание“ на приетите от ECHA актове, жалбоподателят всъщност повдига възражение за незаконосъобразност по отношение на посочените регламенти, това възражение трябва да се обяви за недопустимо по същите съображения като изложените в точки 41—43 по-горе.

61 По изложените съображения разглеждането на подадената срещу ECHA жалба следва да се ограничи до искането за отмяна на Решение SME(2013) 1328.

3. *По съществото на спора*

62 Следва да се напомни, че в Решение SME(2013) 1328 ECHA приема, че не е получила необходимите доказателства, за да заключи, че жалбоподателят е малко предприятие, и че в съответствие с член 4, параграф 1 от решение MB/D/29/2010 той трябва да заплати таксата, приложима за голямо предприятие. Както следва от представените в съдебното заседание доказателства, след като е разгледала редица допълнителни данни, представени от жалбоподателя, ECHA е приела, че той трябва да се счита за свързан с две предприятия, в случая Saced SpA и Cogefin Srl, и за партньор на две други предприятия, в случая Premix SpA и

Sicical SpA. Освен това ECHA приела, че едно от предприятията — Calme Lux — трябва да се счита за свързано със Sicical. В този контекст ECHA многократно поискала от жалбоподателя да ѝ предостави информация относно Calme Lux. ECHA не е получила тази информация.

63 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква четири правни основания. Първото правно основание се състои в липсата на правомощия, в превратно упражняване на власт и в превишаването на власт от страна на ECHA в рамките на приемането на Решение SME(2013) 1328. Второто правно основание е грешка в прилагането на Препоръка 2003/361 и нарушение на принципа на пропорционалност. В рамките на третото правно основание жалбоподателят изтъква липса на правомощия и злоупотреба с власт от страна на изпълнителния директор на ECHA. Четвъртото правно основание се състои в липсата на правомощия, в превратно упражняване на власт и в превишаване на власт от страна на ECHA при приемането на решения MB/D/29/2010 и MB/21/2012/D.

По исканията за отмяна

Предварителни бележки по относно мотивите на Решение SME(2013) 1328

64 В своя отговор по процесуално-организационните действия от 15 септември 2015 г. (т. 13 по-горе) жалбоподателят посочва, че на Решение SME(2013) 1328 е „присъща липсата на мотиви“. По-специално, жалбоподателят посочва, че това Решение съдържа само списък на приложимите нормативни актове, на кореспонденция между страните и изпратени до ECHA документи, както и изброяване на приложените документи.

65 Тук жалбоподателят посочва ново правно основание. Въпреки това липсата или непълнотата на мотивите спадат към съществените процесуални нарушения по смисъла на член 263 ДФЕС и представляват правно основание, свързано с обществения ред, което може или дори трябва да бъде служебно разгледано от съда на Съюза (решение от 2 декември 2009 г., Комисия/Ирландия и др., C-89/08 P, EU:C:2009:742, т. 34).

66 Съгласно постоянната съдебна практика, от една страна, изискваните от член 296 ДФЕС мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Що се отнася конкретно до мотивирането на индивидуалните решения, задължението за мотивирането на този тип решения има за цел, освен да позволи съдебен контрол, да предостави на заинтересованото лице достатъчно информация, за да може то да прецени дали решението евентуално страда от порок, който е основание за оспорване на неговата действителност. От друга страна, изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите на акта или други лица, засегнати пряко и лично от него, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 296 ДФЕС, следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. решение от 19 март 2015 г., Dole Food и Dole Fresh Fruit Europe/Комисия, C-286/13 P, EU:C:2015:184, т. 93 и 94 и цитираната съдебна практика).

67 В конкретния случай предвид нормативните разпоредби, които се съдържат в Решение SME(2013) 1328 и в размяната на кореспонденция и документи между ECHA и жалбоподателя, припомнени в Решение SME(2013) 1328, жалбоподателят е могъл в пълна степен да осъзнае, че решението на ECHA се основава на обстоятелството, че не са били представени съответните

данни. По-специално ECHA многократно е искала от жалбоподателя да ѝ предостави информация относно Calme Lux, позовавайки се именно на член 6, параграф 3 от приложението към Препоръка 2003/361. Тази разпоредба се отнася до вземането в предвид на информацията за предприятията, които са свързани с предприятията партньори на съответното предприятие, какъвто е случаят с Calme Lux, както признава жалбоподателят в съдебното заседание. Ето защо следва да се приеме, че Решение SME(2013) 1328 отговаря на изискванията по член 296 ДФЕС.

По първото правно основание — липса на правомощия, превратно упражняване на власт и превишаване на власт от страна на ECHA при приемането на Решение SME(2013) 1328

68 Жалбоподателят сочи, че на основание член 20, параграф 2 от Регламент № 1907/2006 ECHA може само да откаже регистрацията, ако представените документи от предприятието декларатор са непълни. Правомощията на ECHA били от консултативно естество, както и изпълнителни и управителни правомощия, тъй като ставало въпрос за проверка на преписки и организирането на дейности по научна, техническа и административна проверка. Разпределянето на задачите между Комисията и ECHA намирало отражение в определянето на критериите от правно естество за проверка на МСП, като ECHA не можела по свое усмотрение да добавя свои правила или насоки към издадените от Комисията. Следователно ECHA не можела да предостави на своя секретариат изключителната компетентност да се произнася самостоятелно по прилагането на Препоръка 2003/361 в рамките на заявленията за регистрация.

69 Освен това жалбоподателят подчертава, че Комисията препраща към понятието за МСП, което произтича от Препоръка 2003/361, без обаче да въведе или интегрира разпоредбите на тази препоръка в задължителен по естеството си акт с общо приложение. Във всеки случай обикновеното препращане към Препоръка 2003/361 свидетелства за намерението на Комисията да предвиди широката приложимост на намалената такса за регистрация. В настоящия случай ECHA обаче задължила жалбоподателя да представи обосновка на значителен брой данни във връзка с неговата дейност, при това за дълъг период от време, или за дейностите на трети дружества. В това отношение ECHA решила да прилага допълнителните критерии, включени в приложението към Препоръка 2003/361 (по-специално за наличието на връзка с друго дружество), без да се ограничава само до прилагането на произтичащото от тази препоръка определение за МСП. Единственото препращане, което обаче е направено в Регламент № 340/2008 към включените в приложението към Препоръка 2003/361 допълнителни критерии, се съдържа в член 12 от посочения регламент и се отнася само до установените извън Съюза предприятия. Следователно ECHA тълкувала неправилно Регламент № 340/2008. Ето защо ECHA злоупотребила с делегирането на компетентност от страна на Комисията, като определила свое собствено ограничително понятие за МСП. Като поискала от жалбоподателя данни, произхождащи от трето дружество, с което той бил в партньорски отношения и които данни той не можел да предостави, ECHA заменила и добавила по свое усмотрение своите критерии за разглеждане и за хода на производството спрямо указаните от Комисията. Като надхвърлила обикновената проверка за пълнота на заявлението, ECHA превишила правомощията си. Единственото разумно обяснение за поведението на ECHA, изразяващо се в изискването на многобройни документи от жалбоподателя, се състои в превратното упражняване на власт с цел да се докаже, че жалбоподателят не отговаря на установените в Препоръка 2003/361 критерии независимо от представените доказателства за противното. В този контекст жалбоподателят добавя, че поведението на ECHA спрямо него е недобросъвестно, тъй като тя не му е предоставила никаква целесъобразна подкрепа в хода на производството по регистрация и проверка. Едва на етапа на производството пред Общия съд ECHA формулирала оплакванията си спрямо жалбоподателя, като представила по преписката всички документи, които придобила след подаването на жалбата.

70 Освен това в репликата жалбоподателят поддържа, че ЕСНА основава своята защита върху „подразбиращата се“ компетентност, която ѝ позволява да проверява размера на предприятията декларатори. Предоставянето на компетентност обаче трябва да се извършва с изричен акт. ЕСНА обърквала „искането“ на допълнителна информация и нейното „разглеждане“. Защитата на ЕСНА освен това била в противоречие нейното писмо от 24 юли 2013 г., в което ЕСНА приема, че нейната компетентност произтича пряко от Препоръка 2003/361. Член 59 от Регламент (ЕО, Евратом) № 2343/2002 на Комисията от 23 декември 2002 година относно рамковия Финансов регламент за органите, посочени в член 185 от Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 357, 2002 г., стр. 72; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 4, стр. 72), обаче все още прави разлика между напълно определените в законодателството плащания и такси и сумите, които могат да се определят посредством решения на управителните съвети на органите на Съюза. Делегирането на правомощия в полза на ЕСНА във финансовата сфера се ограничавало до таксите, получени за предоставени по искане на дадена страна услуги, предвидени в член 11 от Регламент № 340/2008. В обхвата на делегирането не попада административната такса по член 13 от Регламент № 340/2008, която от своя страна попада в обхвата на член 74, параграфи 1 и 3 от Регламент № 1907/2006 и трябва да се определи посредством регламент на Комисията. Член 13, параграф 4 от Регламент № 340/2008 не допускал ЕСНА да определя размера на административната такса. Освен това Комисията не изпълнила задължението за упражняване на контрол, тъй като допуска ЕСНА да си предоставя правомощия при липсата на изрично делегиране в този смисъл.

71 ЕСНА оспорва доводите на жалбоподателя.

72 Следва да се отбележи, че първото правно основание по същество се състои от три части. Първата част се отнася до компетентността на ЕСНА да подлага на оценка размера на предприятията декларатори. В рамките на втората част се твърди превишаване или дори превратно упражняване на власт от страна на ЕСНА при прилагането на Препоръка 2003/361. Третата част се основава върху превишаване или дори превратно упражняване на власт от страна на ЕСНА във връзка с поисканата от жалбоподателя информация.

– По първата част от първото правно основание, която по същество се състои в липсата на компетентност от страна на ЕСНА да подлага на оценка размера на предприятията декларатори

73 В рамките на първата част от първото правно основание жалбоподателят поддържа, че ЕСНА не разполага с необходимата компетентност, за да подлага на оценка размера на предприятията декларатори при определянето на таксата, приложима към разглежданата регистрация. Тази компетентност е на Комисията, както и компетентността за определянето на таксите.

74 Позицията на жалбоподателя обаче се основава на неправилното тълкуване на приложимите разпоредби. Следва да се подчертае, че една от целите на Регламент № 1907/2006 е ЕСНА да гарантира ефективно управление на техническите, научните и административните аспекти на посочения регламент и да играе определяща роля при прилагането му, по-специално посредством предоставянето на висок регулаторен капацитет (съображения 15 и 95 от Регламент № 1907/2006). ЕСНА има по-специално за задача в рамките на поверените ѝ функции по изпълнение на бюджета да се увери, че са събрани всички дължими вземания, сред които са и плащаните от предприятията такси (членове 96 и 97 от Регламент № 1907/2006). Също така от член 13, параграф 3 от Регламент № 340/2008 изрично следва, че ЕСНА „може да изисква по всяко време доказателства, че условията за намаление на такси или плащания или за отмяна на такса са приложими“. Освен това съгласно член 13, параграф 4 от Регламент № 340/2008 ЕСНА събира пълния размер на таксата или плащането, а също и административна такса, „[к]огато физическо или юридическо лице, което претендира, че има право на намаление или отмяна на такса, не може да докаже това право на намаление или отмяна“. Следователно, ЕСНА разполага

с необходимата компетентност, за да провери дали са изпълнени предпоставките, за да може предприятие декларатор да ползва намаление на таксите или плащанията или да бъде освободено от такса.

75 Член 20, параграф 2 от Регламент № 1907/2006, на който се позовава жалбоподателят, не променя този извод, тъй като посочената разпоредба има друга цел, по-специално да се гарантира пълнотата на преписките по регистрацията, които представят предприятията декларатори. Следователно посочената разпоредба не накърнява компетентността, с която разполага ECHA да проверява дали са изпълнени предпоставките, за да може предприятие декларатор да ползва намаление на плащанията или таксите или да бъде освободено от тях.

76 С оглед на тези обстоятелства първата част от първото правно основание следва да бъде отхвърлена по същество.

– По втората част от първото правно основание, в рамките на която по същество се твърди превишаване или превратно упражняване на власт при прилагането на Препоръка 2003/361

77 В рамките на втората част от първото основание, жалбоподателят по същество поддържа, че ECHA трябвало само да приложи съдържащото се в член 2 от приложението към Препоръка 2003/361 определение на видовете предприятия, без да прилага другите критерии, посочени в това приложение, и по-специално съдържащите се в член 3 от него критерии относно „[в]идовете предприятия, взети предвид при изчисляването на числеността на персонала и финансовите показатели“. Следователно ECHA нямала право да иска от жалбоподателя данни относно определени предприятия партньори или свързани предприятия.

78 В самото начало следва да се напомни, че съгласно съдебната практика даден акт е опорочен поради превратно упражняване на власт само ако въз основа на обективни, относими и съгласувани доказателства изглежда, че е бил приет с единствената или поне определяща цел да постигне различни от изложените в него цели или да се избегне процедура, специално предвидена от Договора, за да се противодейства на конкретните обстоятелства (решение от 10 март 2005 г., Испания/Съвет, C-342/03, EU:C:2005:151, т. 64).

79 В настоящия случай следва да се отбележи, че с оглед определянето на понятието за МСП както член 3 от Регламент № 1907/2006, така и съображение 9 и член 2 от Регламент № 340/2008 препращат към Препоръка 2003/361. Съгласно съображение 1 от Препоръка 2003/361 тя има за цел да се гарантира спазването на едно и също определение за МСП на равнището на Съюза. Съгласно член 1 от Препоръка 2003/361 това понятие се използва в политиките на Съюза.

80 По-специално съгласно член 3, точка 36 от Регламент № 1907/2006 МСП означава малки и средни предприятия „съгласно определението, съдържащо се в Препоръка [2003/361]“. Съгласно член 2 от Регламент № 340/2008 малко предприятие също означава „малко предприятие по смисъла на Препоръка [2003/361]“. Подобно препращане е направено и в член 2 от Регламент № 340/2008 при определението за микро- и средни предприятия. Следователно приложимата уредба препраща изрично към Препоръка 2003/361 с оглед определянето по-конкретно на съдържанието на понятието „малко предприятие“. Обратно на твърдението на жалбоподателя, по принцип не може да се изключи, че разпоредбите на дадена препоръка могат да бъдат приложими посредством изрично препращане от регламент към нейните разпоредби, при условие че са спазени общите принципи на правото, и в частност принципът на правната сигурност (вж. по аналогия решение от 17 януари 2008 г., Viamex Agrar Handel и ZVK, C-37/06 и C-58/06, EU:C:2008:18, т. 28). В настоящия случай обаче жалбоподателят не е посочил нито едно обстоятелство, което дава възможност да се заключи, че препращането в регламенти № 1907/2006 и 340/2008 противоречи на общите принципи на правото. Освен това

препращането има за цел посредством прилагането на съответните разпоредби от Препоръка 2003/361 да се гарантира прилагането на едно и също определение в рамките на политиките на Съюза, което съответства на целта на Препоръката.

81 Освен това, обратно на поддържаното от жалбоподателя, нищо не дава основание да се приеме, че при липсата на указание в този смисъл, изричното препращане в приложимите регламенти се отнася само до една част от определението за МСП, което се съдържа в Препоръка 2003/361, като се изключват определени критерии, посочени в приложението към посочената препоръка. В това отношение следва да се отбележи, че дял I от приложението към Препоръка е озаглавен „Определение за микро-, малки и средни предприятия, прието от Комисията“ [неофициален превод] и че член 3, точка 36 от Регламент № 1907/2006 препраща именно към определението за МСП в Препоръка 2003/361. Съобразно предвиденото в дял I от приложението към Препоръка 2003/361 посоченото определение обхваща не само числеността на персонала и финансовите прагове, които дават възможност да се определят категориите предприятия (член 2 от приложението към Препоръка 2003/361), но и по-специално видовете предприятия, които се вземат предвид за изчисляването на числеността на персонала и финансовите показатели (член 3 от приложението към Препоръка 2003/361). Освен това предлаганото от жалбоподателя изключване би имало за последица да лиши от полезен ефект Препоръка 2003/361, по-точно спазването на едно и също определение за МСП при прилагането на политиките на Съюза. Освен това е необходимо да се следи определението за МСП да не се заобикаля поради чисто формални съображения (вж. в този смисъл решение от 27 февруари 2014 г., HaTeFo, C-110/13, EU:C:2014:114, т. 33 и цитираната съдебна практика). На последно място, позоваването от страна на жалбоподателя на член 12 от Регламент № 340/2008 не е от естество да промени този извод, тъй като посочената разпоредба има за цел уредбата на различно от разглеждането понастоящем специално положение на изключително представителство на производител, притежател на формулата на препарат, или производител на изделие, който не е установен в Съюза.

82 По изложените съображения нито едно обстоятелство не дава основание да се приеме, че като е решила да прилага всички съдържащи се в приложението към Препоръка 2003/361 критерии, ECHA е допуснала превишаване на власт или дори превратното ѝ упражняване.

83 Ето защо втората част от първото правно основание следва да бъде отхвърлена по същество.

– По третата част от първото правно основание, която по същество се състои в превишаване на власт или превратно упражняване на власт поради поисканата от жалбоподателя информация

84 В рамките на третата част от първото правно основание жалбоподателят поддържа по същество, че ECHA е извършила превишаване на власт или дори превратно упражняване на власт, като поискала от него значителна по обем информация относно неговата дейност през продължителен период от време или относно дейностите на трети дружества.

85 В самото начало следва да се подчертае, че предприятието декларатор е длъжно по искане на ECHA да докаже, че има право на намаление или на освобождаване от такса (член 13, параграфи 3 и 4 от Регламент № 340/2008). Освен това, както следва от анализа на втората част от първото правно основание, ECHA е могла да поиска от жалбоподателя да представи доказателства, които сочат, че той действително е „малко предприятие“ по смисъла на Препоръка 2003/361, включително данни относно евентуалните предприятия партньори или свързани с него предприятия.

86 В настоящия случай следва да се отбележи, че както посочва ECHA в писмените си изявления, с електронните писма от 20 февруари и 20 март 2012 г. жалбоподателят е бил приканен да предостави информация относно броя на работниците и служителите и балансите за

последните две счетоводни години преди регистрациите, както и информация относно структурата на собствеността към момента на представянето на преписките за регистрация, включително информация относно предприятията, които са свързани с жалбоподателя или са негови партньори. Искането във връзка с броя на работниците или служителите и балансите за последните две счетоводни години е било обосновано с оглед именно на член 4, параграф 2 от приложението към Препоръка 2003/361. Съгласно посочената разпоредба: „[к]огато към датата на приключване на отчетите дадено предприятие установи, на годишна основа, че е надвишило или е паднало под таваните за числеността на персонала или финансовите прагове, посочени в член 2, това няма да доведе до загуба или придобиване на статут на средно, малко или микропредприятие, освен ако тези прагове не бъдат надвишени през два последователни отчетни периода“ [неофициален превод]. Освен това, както се посочва при съответната размяна на писма или електронни писма между ECHA и жалбоподателя, исканията на ECHA относно структурата на собственост на жалбоподателя и информацията относно дружествата, които се считат за партньори или за свързани дружества, също се основавали на предоставената от жалбоподателя информация, и по-специално на неговите заверени финансови отчети. ECHA имала право да установи в отправено на 4 март 2013 г. електронно писмо до жалбоподателя, че жалбоподателят трябвало да се счита за свързан с две предприятия, в конкретния случай Saced и Cogefin, и за партньор на две други предприятия, в конкретния случай Premix и Sicical. Освен това, ECHA приела, че едно от предприятията — Calme Lux — трябвало да се счита за свързано със Sicical. Въз основа на тези обстоятелства и като се има предвид член 6, параграф 3, първа алинея от приложението към Препоръка 2003/361, ECHA по-специално е поискала от жалбоподателя информация относно Calme Lux. Посочената разпоредба всъщност предвижда, че „данните на предприятията, които са партньори на съответното предприятие, произтичат от сметки и други данни, които, ако са налице, са консолидирани, към които се добавят 100 % от данните на свързаните предприятия на посочените предприятия партньори, освен ако техните данни вече са били отразени при консолидирането“ [неофициален превод]. В съдебното заседание жалбоподателят е потвърдил, че Calme Lux може да се счита за предприятие, което е свързано с едно от неговите предприятия партньори, в конкретния случай със Sicical. От тези обстоятелства следва, че предвид установените в Препоръка 2003/361 критерии и представените от жалбоподателя документи искането на ECHA за получаване на информация по-специално по отношение на Calme Lux не може да се счита за прекомерно. Освен това жалбоподателят не е посочил нито едно конкретно доказателство, което да води до извода, че поисканата от ECHA информация не е могла да ѝ бъде предоставена. По-специално жалбоподателят по същество само посочва, че не е могъл да предостави на ECHA информацията относно трето дружество. Само по себе си това обстоятелство обаче е от естество да докаже, че жалбоподателят действително не е могъл да предостави на ECHA поисканата информация. Освен това ECHA многократно указва на жалбоподателя, че Calme Lux можело да ѝ предостави направо въпросната информация, както е видно по-конкретно от електронните писма, изпратени до жалбоподателя на 19 юни, 4 юли и 8 август 2012 г. и на 4 март 2013 г. Жалбоподателят не е доказал, че в конкретния случай не е могло да бъде предоставена такава възможност.

87 Колкото до обстоятелството, че поведението на ECHA в хода на административното производство било недобросъвестно, ако се предположи, че този изтъкнат в рамките на репликата довод на жалбоподателя е допустим и следва да се схваща като отнасящ се до неизпълнение на задължението на ECHA за добросъвестност или за добро управление, той обаче във всички случаи изглежда явно необоснован. Всъщност от представените по делото доказателства и по-специално от изпратените от ECHA писма и електронни писма е очевидно, че жалбоподателят е бил редовно уведомяван в хода на производството за информацията, която трябва да представи, и мотивите, на които се основават исканията на ECHA.

88 Предвид изложеното нито едно обстоятелство не дава основание да се приеме, че по-конкретно посредством искането за информация относно Calme Lux ECHA е допуснала превишаване или дори превратно упражняване на власт.

89 Ето защо третата част от първото правно основание трябва да се отхвърли по същество.

– По допълнителните доводи, изложени в рамките на репликата

90 В рамките на репликата жалбоподателят излага доводи, които допълват разгледаните по-рано, в подкрепа на твърдението, че компетентността на ECHA не включва налагането на административната такса, предвидена в член 13 от Регламент № 340/2008, която е от компетентността на Комисията. Жалбоподателят упреква Комисията, че не е изпълнила своето задължение за контрол, тъй като допуснала ECHA фактически да си предоставя правомощия при липсата на изрично делегиране в този смисъл.

91 В това отношение, на първо място, следва да се посочи, че съгласно член 48, параграф 2, първа алинея от Процедурния правилник от 2 май 1991 г. в хода на производството не могат да се предявяват нови правни основания, освен ако те не почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството. Правно основание, което представлява допълнение на правно основание, посочено пряко или имплицитно преди това, и което е в тясна връзка с него, трябва да се приеме за допустимо (вж. решение от 5 октомври 2011 г., Romana Tabacchi/Комисия, T-11/06, EU:T:2011:560, т. 124 и цитираната съдебна практика).

92 В настоящия случай обаче първото основание, в рамките на което се твърди липсата, превратното упражняване и превишаването на власт от страна на ECHA при приемането на Решение SME(2013) 1328, има за цел да се постави под въпрос компетентността на ECHA да подлага на проверка размера на предприятията декларатори. Съгласно изложеното в жалбата това предявено срещу Решение SME(2013) 1328 основание няма за цел да се постави под въпрос компетентността на ECHA да налага административна такса. Следователно изложените от жалбоподателя в рамките на репликата доводи трябва да се разглеждат като съставляващи ново правно основание. Освен това посоченото ново правно основание не почива върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството. По-специално тълкуването от страна на жалбоподателя на доводите в защита на ECHA, според което тя е посочила, че разполага с „подразбираща се“ компетентност, за да подлага на проверка размера на предприятията декларатори, е явно необоснован, тъй като ECHA многократно е посочила в писмените си изявления, че тя разполага с тази компетентност по силата на релевантните разпоредби. Също така изтъкнатата от жалбоподателя част от доводите в защита на ECHA се отнася до компетентността, която дава право да се подложи на проверка размерът на предприятията заявители, а не до компетентността, която дава право да се налага административна такса. Следователно изтъкнатите жалбоподателя доводи в рамките на репликата трябва да се отхвърлят като недопустими.

93 Във всички случаи изтъкнатите от жалбоподателя доводи са необосновани. Всъщност, както следва член 11, параграф 5 от Регламент № 340/2008, към който препраща член 13, параграф 4 от същия регламент, „[к]ласификация на услугите и плащанията се изготвя от управителния съвет на [ECHA] и се приема след положително становище от страна на Комисията“. В това отношение следва да се отбележи, че целта на член 11 от Регламент № 340/2008 е при определени условия да допусне ECHA да събира такси за услугите, за които не се дължи друго плащане или друга такса, предвидени в посочения регламент. Следователно извършената от управителния съвет на ECHA класификация по необходимост включва определянето на размера на въпросните плащания, при условие че Комисията даде положително становище, като в противен случай член 11 би бил лишен от полезен ефект. Тъй като член 13, параграф 4 от Регламент № 340/2008, който се отнася по-конкретно до административната такса, препраща към процедурата по член 11, параграф 5 от същия регламент, нито едно от изтъкнатите от жалбоподателя обстоятелства не дава основание да се приеме, че ECHA не разполага с необходимата компетентност, за да определи размера на посочената такса.

94 Във връзка с член 59 от Регламент № 2343/2002, на който се позовава жалбоподателят, следва да се отбележи, че по силата на член 99 от Регламент № 1907/2006 приложимите спрямо ЕСНА финансови разпоредби не могат да се отделят от Регламент № 2343/2002. В това отношение член 5, буква а) от Регламент № 2343/2002 предвижда, че бюджетът на орган на Съюза какъвто е ЕСНА включва именно „собствени приходи, които представляват всички такси, които органът на Общностите има право да събира по силата на възложените му задачи, както и всички останали приходи“. От своя страна в член 59 от Регламент № 2343/2002 се прави позоваване на положение, при което „таксите са изцяло определени със законов акт или решения на управителния съвет“. Противно на твърденията на жалбоподателя, от посочената разпоредба не може да се заключи, че в зависимост от случая управителните съвети на органите на Съюза не биха могли да разполагат с необходимата компетентност за определянето на размера на плащанията или таксите. В настоящия случай във връзка с административната такса такава компетентност е предоставена на управителния съвет на ЕСНА с член 13, параграф 4 от Регламент № 340/2008, при условие че се получи положително становище от Комисията.

95 С оглед на всички тези обстоятелства изтъкнатото от жалбоподателя първо правно основание следва да се отхвърли по същество.

По второто правно основание — грешка при прилагането на Препоръка 2003/361 и нарушение на принципа на пропорционалност

96 Жалбоподателят поддържа, че макар допълнителните критерии на Препоръка 2003/361 да трябва да се считат за приложими към настоящия случай, ЕСНА ги приложила неправилно. Всъщност в настоящия случай били взети предвид отношенията, които жалбоподателят поддържал с предприятия, които извършвали дейност на различни пазари или дори в области, които са изключени от приложното поле на Регламент № 1907/2006. Следователно нямало никакво легитимно основание да се иска от жалбоподателя да даде сметка за своите отношения с посочените предприятия. Това важи с особена сила по отношение на жалбоподателя, който бил производствено предприятие, а не предприятие за внос. Посочените две дейности били твърде различни и спрямо тях следвало да не се прилага една и съща уредба. Възприетият от ЕСНА подход водел до задължението да се плаща такса в един и същи размер за предприятия с различни равнища на продукция и твърде различен оборот. Това имало за последица третиране по еднакъв начин на различни стопански положения. Препоръка 2003/361 предвиждала три главни критерия за определяне на понятието за МСП. Допълнителните критерии в посочената препоръка, които имали различни цели, предвиждали обаче, че предприятията, при които съществува връзка посредством физическо лице или група физически лица, могат да се считат за свързани само ако извършват дейност на същия пазар или на съседни пазари. В настоящия случай обаче жалбоподателят е част от „група физически лица, които действат съгласувано“. ЕСНА трябвало да изключи от своя анализ отношенията, които можел да има жалбоподателят с въпросните трети дружества, които не извършват дейност на същия или на съседен пазар. Решението на ЕСНА да прилага стриктно предвидените в Препоръка 2003/361 правила нарушавало и принципа на пропорционалност. На последно място жалбоподателят подчертава, че ЕСНА не е проверила наличието или липсата на действителен контрол върху правата на глас.

97 ЕСНА оспорва изтъкнатите от жалбоподателя доводи.

98 На първо място, няма никакво правно основание за довода на жалбоподателя, че при прилагането на Регламент № 340/2008 от определението за МСП следва да се изключат отношенията, които може да съществуват между предприятия, които извършват дейност на различни пазари или дори в области, които са извън приложното поле на от Регламент № 1907/2006. Освен това, както следва от съображение 9 на Препоръка 2003/361, към която препраща Регламент № 340/2008, анализът на отношенията, които могат да съществуват между

различните предприятия, има за цел да изключи от квалификацията като МСП групите от предприятия, чиято икономическа мощ можела да надхвърли икономическата мощ на МСП. При липсата на данни в обратна насока икономическата мощ не можела да се ограничава до групи предприятия, които извършвали дейност на едни и същи пазари или в области, които са в приложното поле на Регламент № 1907/2006. Всяко друго тълкуване водело до лишаване от смисъл на съдържащото се в Препоръка 2003/361 определение за МСП, което посредством изрично препращане се прилага в рамките на Регламент № 1907/2006. Същото важи и за разграничението, което прави жалбоподателят между „производствени“ предприятия и предприятия „за внос“.

99 На второ място, доводът на жалбоподателя, че той бил част от „група физически лица, които действат съгласувано“, по смисъла на Препоръка 2003/361, е явно необоснован. Следва да се посочи, че член 3, параграф 3, четвърта алинея от приложението към Препоръка 2003/361 предвижда, че „предприятията, които поддържат някое [от отношенията, изброени в член 3, параграф 3, първа алинея, букви а) —г) от същото приложение] посредством физическо лице или група физически лица, които действат съгласувано, също се считат за свързани предприятия, доколкото тези предприятия осъществяват своята дейност или част от нея на същия засегнат пазар или на съседни пазари“ [неофициален превод]. Жалбоподателят обаче пряко, а не посредством физическо лице или група физически лица, които действат съгласувано, поддържа с предприятията Saced и Cogefin отношения като посочените в член 3, параграф 3, първа алинея, буква а) от приложението към Препоръка 2003/361, тъй като той притежава над 50 % от техния капитал и поради това, както правилно поддържа ЕСНА в своите писмени изявления, съществува презумпция, че той притежава мнозинството от правата на глас в рамките на посочените предприятия. Жалбоподателят не е доказал, че случаят не е бил такъв, макар да е бил длъжен по искане на ЕСНА да докаже, че има право на намаление или освобождаване от таксата (член 13, параграф 4 от Регламент № 340/2008). Фактът, че дружествените дялове на жалбоподателя са притежание на физически лица, не може да промени този извод.

100 На трето място, жалбоподателят се позовава на нарушение на принципа на пропорционалност въз основа на неправилното прилагане от страна на ЕСНА на Препоръка 2003/361. Тъй като по изложените по-горе причини ЕСНА не е допуснала грешка при прилагането на Препоръка 2003/361, доводът на жалбоподателя, който се основава на нарушение на принципа за пропорционалност, също трябва да се отхвърли.

101 С оглед на изложеното по-горе изтъкнатото от жалбоподателя второ правно основание следва да се отхвърли по същество.

По третото правно основание — липса на правомощия и злоупотреба с власт от страна на изпълнителния директор на ЕСНА

102 Жалбоподателят поддържа като допълнение към първото правно средство, че изпълнителният директор на ЕСНА не е компетентен да приема или подписва решение относно размера на регистрираните предприятия, нито да решава дали следва да се прилага таксата в пълен размер вместо таксата в намален размер и да налага административна глоба. Единствената функция на изпълнителния директор била да коригира решение на ЕСНА след обжалване. Следователно Решение SME(2013) 1328 било недействително.

103 ЕСНА оспорва доводите на жалбоподателя.

104 В това отношение е достатъчно да се отбележи, че както правилно посочва ЕСНА в писмените си изявления, член 83, параграф 2 от Регламент № 1907/2006 предвижда че изпълнителният директор е „законов представител“ на ЕСНА. В този контекст изпълнителният директор

извършва по-специално „ежедневното управление“ на ЕСНА (член 83, параграф 2, буква а) от Регламент № 1907/2006). Освен това съгласно член 100, параграф 2 от Регламент № 1907/2006 ЕСНА „се представлява от нейния изпълнителен директор“. По-нататък, в рамките на изпълнението на бюджета на ЕСНА, за което той отговаря, изпълнителният директор изпълнява функцията на разпоредител с бюджетни кредити (член 97 от Регламент № 1907/2006). Тъй като ЕСНА е разполагала с необходимата компетентност, за да подложи на проверка размера на предприятията заявители, както беше посочено при разглеждането на първото изтъкнато от жалбоподателя правно основание, а като последица от това и да поиска плащането на дължимите административни такси и плащания, подписването на Решение SME(2013) 1328 от страна на изпълнителния директор ЕСНА не е опорочено от никаква незаконосъобразност.

105 Следователно третото изтъкнато от жалбоподателя правно основание следва да се отхвърли по същество.

По четвъртото правно основание —липса на правомощия, превратно упражняване и превишаване на власт от страна на ЕСНА, както и нарушение на член 5 ДЕС при приемането на решения MB/D/29/2010 и MB/21/2012/D

106 Жалбоподателят напомня, че при събирането на таксите компетентността на ЕСНА е ограничена до изпълнителни правомощия. Единствената функция, възложена на управителния съвет на ЕСНА, се състояла в класификацията на таксите. Комисията била длъжна да определя размерите съгласно правилото по член 74, параграф 1 от Регламент № 1907/2006. Освен това в член 13, параграф 4 от Регламент № 340/2008 става дума за „административна такса“ в единствено число, което изключва определянето на различни такси в зависимост от размера на предприятията, противно на направеното от ЕСНА в случая. Освен това ЕСНА не можела да определя размера на административната такса, която по предназначението си се отнася към приходите в нейния баланс. На последно място Регламент № 340/2008 и Регламент за изпълнение № 254/2013 не съдържали никаква конкретна разпоредба относно административната такса или най-малкото за нейното приложение. Следователно Комисията предпочела да се откаже от нея за момента. Ето защо ЕСНА не можела да определя посредством решения MB/D/29/2010 и MB/21/2012/D размера на административната такса. В противоречие с член 5 ДФЕС ЕСНА иззела компетентността на националните органи, като въвела имуществена санкция, прикрита под формата на административна такса. Жалбоподателят добавя, че тезата на ЕСНА, че административната такса имала за цел да покрие направените разходи, е в противоречие с обстоятелството, че определени подложени на контрол предприятия не трябвало да плащат посочената такса, ако след разглеждането на декларацията им тя е приета за вярна. Ако целта на административните такси била покриването на направените от ЕСНА разходи, тези разходи трябвало да се разпределят справедливо между всички предприятия, които искат регистрация.

107 ЕСНА оспорва доводите, изложени от жалбоподателя.

108 В самото начало следва да се отбележи, че четвъртото правно основание в жалбата е насочено конкретно срещу решения MB/D/29/2010 и MB/21/2012/D.

109 Следва обаче да се напомни, че жалбата е недопустима в частта, в която се обжалват решения MB/D/29/2010 и MB/21/2012/D (вж. т. 44 и 60 по-горе).

110 Ако се предположи, че четвъртото основание може да се тълкува като повдигнато всъщност възражение за незаконосъобразност по отношение на решения MB/D/29/2010 и MB/21/2012/D, то във всички случаи това основание не е налице.

111 На първо място, доводите на жалбоподателя, с които се оспорва компетентността на ECHA да определя размера на административната такса, както и размера на административната такса, която по предназначението се отнася към приходите в нейния баланс, по същество съвпадат с допълнително изложените в рамките на първото правно основание, с които се оспорва Решение SME(2013) 1328. Изтъкнатите от жалбоподателя в тази насока доводи следва да се отхвърлят поради същите съображения като изложените в точки 93 и 94 по-горе.

112 На второ място, неоснователно се изтъква обстоятелството, че в нарушение на член 5 ДЕС ECHA иззела компетентността на националните органи, като въвела имуществена санкция, прикрита под формата на административна такса. В това отношение следва да се припомни, че в съображение 11 от Регламент № 340/2008 се уточнява, че „[з]а да се противодейства на представянето на невярна информация, [ECHA] следва да налага административна такса, а държавите членки — възпираща глоба, ако е подходящо“. От посоченото съображение следва, че налагането на административна такса допринася за целта да се противодейства на представянето на невярна информация от предприятията. От посоченото съображение следва също, че административната такса не може да се приравнява на глоба (решение от 2 октомври 2014 г., Spraylat/ECHA, T-177/12, EU:T:2014:849, т. 34). Жалбоподателят обаче не е посочил обстоятелства, които дават основание да се приеме, че наложената му в конкретния случай административна такса се приравнява на глоба. По-специално доводът на жалбоподателя се основава главно на факта, че размерът на административната такса бил изчислен въз основа на направените от ECHA разходи за проверка, в това число разходите, които в крайна сметка не се понасят от предприятията, представили верни данни за своя размер. Само по себе си това обстоятелство обаче не може да доведе до заключението, че наложеният в конкретния случай на жалбоподателя размер на административната такса се приравнявал на глоба, тъй като административната такса допринася и за целта да се противодейства на представянето на невярна информация от предприятията. Освен това съгласно член 13, параграф 4 от Регламент № 340/2008, когато физическо или юридическо лице, което претендира, че има право на намаление или отмяна на такса, не може да докаже това право на намаление или отмяна, ECHA събира пълния размер на таксата или плащането, а също и административна такса. Следователно само физическите или юридическите лица, които не могат да докажат, че имат право на намаление или отмяна на таксата, дължат на ECHA административна такса.

113 На трето място, изтъкнатият от жалбоподателя довод, че член 13, параграф 4 от Регламент № 340/2008 изключва определянето на различни административни такси в зависимост от размера на предприятията, почива на неправилно тълкуване на използвания в релевантната уредба израз „административна такса“ в единствено число. Всъщност използването на този израз в единствено число в контекста на член 13, параграф 4 от Регламент № 340/2008 означава, че когато физическо или юридическо лице не може да докаже, че има право на поисканото намаление, ECHA му налага административна такса. Това обаче не означава, че размерът на административната такса трябва да е еднакъв за всички предприятия заявители независимо от техния размер. Следва по-специално да се отбележи, че една от целите на Регламент № 1907/2006 е да се държи сметка за особеното положение на МСП, както следва по-конкретно от съображение 8 и член 74, параграф 3 от посочения регламент. Също така по-специално в съображение 9 от Регламент № 340/2008 се посочва, че „[н]амалени такси и плащания следва също да се прилагат и към […] [МСП]“. По-нататък следва да се припомни, че както следва от посочената в точка 112 по-горе съдебна практика, налагането на административна такса допринася за целта да се противодейства на представянето на невярна информация от предприятията. С оглед преследването на тази цел според случая може да се наложи да се вземе предвид действителният размер на предприятията заявители.

114 Предвид всички изложени обстоятелства изтъкнатото от жалбоподателя четвърто правно основание следва да се отхвърли и следователно следва да се отхвърли и жалбата, в частта, в която се иска отмяната на Решение SME(2013) 1328.

По исканията за връщане на платените суми или за заплащане на обезщетение от страна на ECHA

115 В рамките на последните си две искания жалбоподателят иска, от една страна, връщане на сумите, които твърди, че ECHA събрала неправомерно, и от друга страна — осъждането на ECHA да плати обезщетение за претърпените вреди.

116 В това отношение, без да е необходимо произнасяне по допустимостта на посочените две искания, е достатъчно да се отбележи, че те са тясно свързани с главното искане, с което се цели отмяната на оспорваните актове, и не се основават на различни правни основания от разгледаните в производството по отмяна. Доколкото посочените правни основания са отхвърлени по същество, следва да се отхвърлят и исканията за връщане на платеното и за обезщетение от страна на ECHA.

По съдебните разноски

117 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията Комисията и ECHA.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата като недопустима в частта, в която е подадена срещу Комисията.

2) Отхвърля жалбата като отчасти недопустима и отчасти неоснователна в частта, в която е подадена срещу Европейската агенция по химикалите (ECHA).

3) Leone La Ferla SpA понася съдебните разноски.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 15 септември 2016 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора 2

Производство и искания на страните 3

От правна страна 4

1. По допустимостта на жалбата в частта, в която е предявена срещу Комисията 4

2. По допустимостта на някои от исканията в подадената срещу ЕСНА жалба за отмяна 10

3. По съществото на спора 12

По исканията за отмяна 13

Предварителни бележки по относно мотивите на Решение SME(2013) 1328 13

По първото правно основание — липса на правомощия, превратно упражняване на власт и превишаване на власт от страна на ЕСНА при приемането на Решение SME(2013) 1328 . 14

– По първата част от първото правно основание, което по същество се състои в липсата на компетентност от страна на ЕСНА да подлага на оценка размера на предприятията декларатори 15

– По втората част от първото правно основание, в рамките на което по същество се твърди превишаване или превратно упражняване на власт при прилагането на 2003/361 16

– По третата част от първото правно основание, което по същество се състои в превишаване на власт или превратно упражняване на власт поради поисканата от жалбоподателя информация 17

– По допълнителните доводи, изложени в рамките на репликата 19

По второто правно основание — грешка при прилагането на Препоръка 2003/361 и нарушение на принципа на пропорционалност 20

По третото правно основание — липса на правомощия и злоупотреба с власт от страна на изпълнителния директор на ЕСНА 21

По четвъртото правно основание —липса на правомощия, превратно упражняване и превишаване на власт от страна на ЕСНА, както и нарушение на член 5 ДЕС при приемането на Решения MB/D/29/2010 и MB/21/2012/D 22

По исканията за връщане на платените суми или за заплащане на обезщетение от страна на ЕСНА 24

По съдебните разноски 24